

w przedmiocie rewizji uprawnień (koncesyj) na sprzedaż przedmiotów, objętych monopolem skarbowym (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1022), przedłużony do dnia 1 lipca 1928 r. rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 696), przedłuża się do dnia 31 grudnia 1928 r.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

56.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 16 stycznia 1928 r.

o budowie i utrzymaniu wojewódzkich zakładów opiekuńczo-wychowawczych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Z dóbr państwowych, w szczególności zaś z dóbr, przeznaczonych na cele reformy rolnej, wyłączone zostają w każdym województwie na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami objekty potrzebne pod budowę i rozszerzenie wojewódzkich zakładów opiekuńczo-wychowawczych (ogólnych i specjalnych). Wartość wyłączonych obiektów w każdym wypadku nie może przekraczać zł. 100.000. Wyłączone objekty zostają przekazane bezpłatnie na własność właściwych samorządów wojewódzkich, z wyjątkiem tych obiektów, które przeszły lub przejdą na własność Skarbu Państwa na podstawie ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), które to objekty zostaną przekazane właściwym samorządom wojewódzkim na powyższe cele za cenę nabycia z doliczeniem kosztów administracyjnych, a w szczególności pomiarowych. Objekty te nie mogą być wykorzystywane na inne cele, niż przewiduje niniejsze rozporządzenie.

Art. 2. Ilość wojewódzkich zakładów opiekuńczo-wychowawczych, kolejność i termin rozpoczęcia ich budowy w poszczególnych województwach ustanawia Minister Pracy i Opieki Społecznej po zasięgnięciu opinii organów wykonawczych samorządu wojewódzkiego.

Decyzje w zakresie spraw powyższych do czasu utworzenia samorządu wojewódzkiego wydaje Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Przekazanie obiektów przeznaczonych na zakłady następuje w terminie ustalonym dla przystąpienia do budowy, względnie uruchomienia zakładu.

Art. 3. Projekty i kosztorysy budowy wojewódzkiego zakładu opiekuńczo-wychowawczego wymagają obok zachowania ogólnych przepisów budowlanych zatwierdzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 4. Do wojewódzkich zakładów opiekuńczo-wychowawczych przyjmowane są dzieci w wieku do lat czternastu włącznie, potrzebujące opieki społecznej. W wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, mogą być przyjmowane dzieci w wieku ponad lat czternaście. Pierwszeństwo w przyjmowaniu do zakładu przysługuje:

1) sierotom po poległych i zmarłych, których śmierć pozostaje w związku przyczynowym z wykonaniem ich służbowych obowiązków wobec Państwa i związków komunalnych danego województwa;

2) sierotom po osobach, które położyły szczególne zasługi w pracy państwowej, samorządowej i społecznej.

O przyjęciu do zakładów dzieci wymienionych w punktach 1 i 2 decyduje organ wykonawczy samorządu wojewódzkiego.

Z zastrzeżeniem zawartem w ustępie pierwszym do zakładów będą przyjmowane przed innymi dziećmi umieszczone w nich przez gminy tego województwa, którego związek komunalny zakład utrzymuje, względnie tych powiatów, które należą do związku celowego, utrzymującego zakład. W wypadku miejsc wolnych do wojewódzkich zakładów opiekuńczo-wycho-

wawczych przyjmowane są inne dzieci za opłatą ponoszoną przez osoby, które do tego się zobowiązują.

Dzieci umieszczone w wojewódzkich zakładach opiekuńczo-wychowawczych przebywają w nich do ukończenia lat 17.

Art. 5. Koszty utrzymania wojewódzkich zakładów opiekuńczo-wychowawczych pokrywają wojewódzkie związki komunalne, a do czasu przejęcia przez nie tych zakładów, związki celowe (art. 9). Fundusze na ten cel tworzą się:

- a) z opłat, pobieranych za korzystanie z zakładów;
- b) z dochodów z majątku, przeznaczonego specjalnie na użytek zakładu;
- c) z dotacji, zapomóg i dobrowolnych ofiar;
- d) z ogólnych dochodów utrzymującego zakład wojewódzkiego związku komunalnego względnie związku celowego.

Skarb Państwa pokrywa koszty utrzymania dzieci w wojewódzkich zakładach opiekuńczo-wychowawczych w tych wypadkach, gdy do tego jest zobowiązany na podstawie odpowiednich przepisów.

Art. 6. Związki komunalne pokrywają koszty utrzymania dzieci w wojewódzkich zakładach opiekuńczo-wychowawczych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 726).

Art. 7. Ustanowienie zarządów wojewódzkich zakładów opiekuńczo-wychowawczych oraz kontrola ich działalności należy do samorządu wojewódzkiego. Nadzór nad urządzeniem i prowadzeniem zakładów wykonywa Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 8. Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się do zakładów wychowawczo-poprawczych, o ile nie pozostają w sprzeczności z obowiązującymi przepisami tych zakładów dotyczącymi.

Art. 9. Do czasu utworzenia samorządu wojewódzkiego, prawa i obowiązki, wynikające z przepisów niniejszego rozporządzenia, wykonywają właściwe związki celowe (dobrowolne lub przymusowe).

Art. 10. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa poznańskiego, pomorskiego i śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Sładkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczt i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

57.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 21 grudnia 1927 r.

o przemyśle zastawniczym.

Na podstawie art. 42 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorca, prowadzący przemysł zastawniczy, powinien złożyć kaucję w kasie skarbowej właściwej dla miejsca siedziby odnośnego przedsiębiorstwa. Dokument koncesyjny, stwierdzający prawo do prowadzenia przemysłu zastawniczego, władza przemysłowa wydaje przedsiębiorcy dopiero po wręczeniu jej zaświadczenia (pokwitowania) kasy skarbowej o złożeniu odnośnej kaucji.

Przedsiębiorstwa zastawnicze, istniejące prawnie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, nie mogą być zmuszone do złożenia lub podwyższenia kaucji.

§ 2. Kaucja od przedsiębiorstwa zastawniczego (zakładu głównego lub filji) wynosi 10% kapitału zakładowego; najmniejsza wysokość kaucji wynosi:

- 1) w mieście stoł. Warszawie . . . 25.000 zł.
- 2) w miastach: Krakowie, Lwowie,
Poznaniu i Łodzi 15.000 „
- 3) we wszystkich innych miejscowościach 10.000 „

Kaucję należy złożyć w gotówce lub w papierach publicznych, posiadających bezpieczeństwo prawne (pupilarne).

§ 3. Dla zaspokojenia wierzytelności, nie wynikłych z prowadzenia przez przedsiębiorcę przemysłu zastawniczego, kaucja może być wzięta w zastaw lub poddana egzekucji tylko bez uszczerbku dla prawa pierwszeństwa roszczeń, określonych w art. 42 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym.

Wierzytelności takie mogą być zaspokojone z kaucji dopiero w rok po nabyciu prawa zastawu względnie po wyjednanie egzekucji i to tylko o tyle, o ile przed wydaniem kaucji nikt nie zgłosił władzy przemysłowej roszczeń do przedsiębiorcy, wynikłych z prowadzenia przezeń przemysłu zastawniczego.